

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

8. května 2016

ZASLALI:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON,
PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: DEUTERONOMIUM 25, PÍSEŇ ŠALOMOUNOVA 5, SKUTKY APOŠTOLŮ 20

„Všichni, kdo věří v Syna Božího“

Každý týden se scházíme, abychom si připomněli obět' našeho Pána a naše mysl se zaměřuje na utrpení Syna Božího, který byl nespravedlivě a krutě zabit Římany, kteří vykonávali přání jeho vlastního lidu; „*byl v opovržení, kdekdto se ho zřekl*“. Pak můžeme svou mysl obrátit k příjemnějším myšlenkám na vzkříšení, na slova anděla, „*není zde, byl vzkříšen*.“

Tyto dvě události pro nás musejí být tak reálné jako skutečnost, že jsme nyní tady, neboť si každý týden potvrzujeme, že jsme ve společenství s naším Pánem.

Jan 6:28-9 „Řekli mu: „*Jak máme jednat, abychom konali skutky Boží? Ježíš jim odpověděl: Toto je skutek, který žádá Bůh: abyste věřili v toho, koho on poslal*“ **Verš 40:** „*Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den.*“

Verše jako **Jan 3:16** nejsou pouhými poznámkami pro návštěvníky našich přednášek, jsou pro nás, pro oddané následovníky Pána Ježíše, inspirovanými výroky: „*Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.*“

Naše pozornost až příliš snadno sklouzává k jiným věcem; někteří z nás mají rádi prorocství a mají svůj vlastní názor na Ježíšův návrat. Někteří mají pocit, že by se setkání měla organizovat jinak. V našich myslích máme tisíce dalších věcí, což ještě není nutně něco špatného. Může se nám pak však snadno stát, že si neuvědomíme prostotu víry – bez víry totiž nelze potěšit Boha.

Docela nedávno jsem četl list Janův a uvědomil jsem si, že zdůrazňuje právě toto téma. **1. Janův 5:10-11:** „*Kdo věří v Syna Božího, má to svědectví v sobě. Kdo nevěří Bohu, dělá z něho lháře, protože nevěří svědectví, které Bůh vydal o svém Synu. A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu.*“

Máme život věčný, jsme pokřtěni v Ježíše, oděli jsme se do Krista Ježíše.

Před chvílí u mě byl na návštěvě pár svědků Jehovových. Chvíli jsme mluvili o nadcházejícím království a jeden z nich se mi usilovně snažil vysvětlit, že Ježíš už je tady! Objasňoval mi parusii („přítomnost“). Bránil jsem svůj pohled a odkázal jsem jej na **Skutky 1:11, Zacharjáš 14:4 a Matouše 24:26-27:** „*Když vám řeknou: ‚Hle, je na poušti, ‚ nevycházejte! ‚ Hle, v tajných úkrytech, ‚ nevěřte tomu! Neboť jako blesk ozáří oblohu od východu až na západ, takový bude příchod Syna člověka.*“ Nebude pochyb o tom, že přišel! Avšak pro ty z nás, kdo jsou v Ježíši, ano, pro nás je parusie skutečností. V **Lukášovi 17:21** čteme o tom, že království je v našem středu, nebo mezi námi, nebo uvnitř nás (podle jednotlivých překladů).

Přítomnost Pána Ježíše nebo ducha Pána Ježíše může být s námi. Vezměme v úvahu přítomnost Pána po vzkříšení na cestě do Emauz nebo setkání jedenácti v Lukášovi 24 nebo později jeho zjevení se Tomášovi v Janovi 20. V Janovi 21 rovněž čteme o zázračném úlovku ryb a o opékání ryb na pláži!

Co to všechno mělo znamenat? Jeho přítomnost byla projevem toho, že byl vzkříšený a živý, ale kromě toho ukazovala i na to, že On, Pán, dává pozor na ty, kdo v něj věří, na ty, které vysvobodil od Adamových hříchů. Ať už jsme na cestě nebo na setkání s Bratry a Sestrami nebo v práci, Pán nás střeží. Rozumí našim obavám! Věděl, že ti dva na cestě do Emauz pocítovali beznaděj v domnění, že

je všemu konec, a že se nic nepodařilo tak, jak si představovali. Věděl, že Tomáš má problém přijmout to, co se stalo, a potřebuje ujištění. V **Janovi 21** věděl, že nemají žádné ryby, a proto navrhl, aby to zkusili na druhé straně lodi. Mezitím už vařil jídlo. Zná i naše potřeby; je vždy s námi. Ale stejně jako jeho učedníkům i nám trvá dlouho, než si uvědomíme, že je s námi, aby nám pomohl.

Někdy máme pocit, že se nám život rozpadá, těžkosti přicházejí jedna za druhou. Máme pocit, že se nám příliš nevede jako učedníkům, cítíme, že naše víra je slabá. Někteří z nás jsou zaměstnaní problémy, nemocí či ztrátou někoho blízkého. I Dvanáct zakoušelo tyto pocity. Strávili s ním tolik času a neuvědomovali si, že Boží záměr je tak velkolepý. Věřili, že vybuduje království tehdy a tam.

Musíme však ocenit, že Boží záměr se netýká pouze konce, týká se i toho, co se odehrává v našem životě tady a teď. Musíme si uvědomit, jak velkou k nám Ježíš chová lásku. Často cítíme obavy, že v lásce k němu selháváme, a měli bychom se toho obávat, ale snažme se pochopit, že láska našeho Boha a láska Ježíše k nám je mnohem větší, než kdy můžeme pochopit nebo než jak jsme schopni milovat my sami.

1. Janův 4:15-17: „*Kdo vyzná, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm. V tom jeho láska k nám dosáhla cíle, že máme plnou jistotu pro den soudu – neboť jaký je on, taková jsme i my v tomto světě.*“ **Verš 18** říká: „*Láska nezná strach.*“

Ti z nás, kdo mají děti, chápou, že spolu většinu času nesouhlasíme ohledně různých věcí v životě. Většinou je to proto, že je chceme uchránit před tím, aby se jim něco stalo. Bezpodmínečně je totiž milujeme. V průběhu soužití máme období harmonie a porozumění, kterých si velice užíváme, a jsou to právě tato období, která činí rodičovství nádhernou zkušeností a rodinný život velikou radostí. Pán Bůh je naším nebeským Otcem a Pán Ježíš je naším prostředníkem. Ježíš nám vychází vstříc, aby nastolil harmonii, po níž tak zoufale toužíme. Patříme mu. Snaží se vyvolat onu dobu harmonie a nikdy nad námi nezlomí hůl, dokud budeme kráčet v jeho přítomnosti. Neměli bychom mít strach, jeho láska k nám je dokonalá, láska nezná strach.

1. Janův 5:3: „*V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká.*“

Jinde se dočítáme to, co se znovu opakuje v Hymnu 325: „*mé jho netlačí a břemeno netíží*“. Na Pána Ježíše se můžeme naprosto spolehnout, ale naprosté spolehnutí vyžaduje čas a my se až příliš často spoléháme sami na sebe, ač jsme vůči hříchu zcela bezmocní. Ježíš je naším Spasitelem.

1. Janův 1:8-9: „*Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.*“

1. Janův 2:1-2: „*Toto vám píšu, děti moje, abyste nehřešili. Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa.*“

Brother Bob Muxlow: Porthleven, UK 08.05.16

Bratr Bob Muxlow: Porthleven, VB 08.05.16